

Oversættelse fra fransk:

B. Domstolens vurdering

1. Generelle principper

54. Domstolen minder om, at de kontraherende Stater har på baggrund af et fastlagt internationalt retsprincip uden forbehold over for forpligtelser, der udspringer af traktater, herunder Konventionen, ret til at kontrollere udenlandske statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse. Imidlertid kan en udvisning foretaget af en kontraherende Stat rejse et problem i forhold til artikel 3 og kan således medføre et ansvar hos den implicerede Stat i medfør af Konventionen, når der er alvorlige og bestemte grunde til at antage, at den pågældende, såfremt han eller hun bliver udsendt til bestemmelseslandet, vil kunne løbe en reel risiko for at blive udsat for en behandling, der strider imod artikel 3. I dette tilfælde indebærer artikel 3, at den pågældende person ikke må udsendes til dette land (*Saadi mod Det Forenede Kongerige* [Storkammer], nr. 13229/03, §§ 124-125, EMRK 2008, *N. mod Det Forenede Kongerige* [Storkammer], nr. 26565/05, § 30, EMRK 2008, og *Hirsi Jamaa m.fl. mod Italien* [Storkammer], nr. 27765/09, §§ 113-114, EMRK 2012).

55. Af disse grunde finder Domstolen, at henset til den omstændighed, at artikel 3 anerkender en af de mest grundlæggende værdier i de demokratiske samfund og forkaster i utvetydige vendinger tortur samt menneskelig og ydmygende straf, skal man udtrykkeligt underkaste ethvert klagemål en indgående kontrol (*Sultani mod Frankrig*, nr. 45223/05, § 63, EMRK 2007-IV (uddrag)) og en uafhængig og nøjagtig undersøgelse med henblik på at fastslå om, hvor vidt der er grunde til at antage, at der foreligger en risiko for behandling, der strider imod Konventionens artikel 3 (*Jabari mod Tyrkiet*, nr. 40035/98, § 50, EMRK 2000-VIII).

56. Imidlertid minder Domstolen om, at det er legitimt for Staterne at nære et ønske om reducere antallet af gentagende og åbenbart misbrugende eller grundløse asylansøgninger og derfor indføre konkrete regler for behandlingen af sådanne ansøgninger (jfr. tillige *Mohammed mod Østrig*, nr. 2283/12, § 80, 6. juni 2013). Domstolen har således fundet, at alene den kendsgerning, at en gentagende asylansøgning bliver behandlet efter en hasteprocedure, ikke i sig selv kan føre til, at Domstolen træffer en afgørelse om, at asylinstansernes behandling af sagen har været mangelfuld (*Sultani*, som ovenfor, § 65).

2. Anvendelse af disse principper på nærværende sag

57. Klagerne har indgivet fire på hinanden følgende asylansøgninger efter at være indrejst i Belgien. Da de indgav den fjerde asylansøgning, havde klagerne således allerede fået færdigbehandlet deres første asylansøgning, som de havde indgivet ved indreisen i januar 2007.

58. Domstolen konstaterer, at klagerne ikke over for Domstolen har anfægtet de afgørelser, som er blevet truffet af de nationale asylinstanser i forbindelse med de tre første asylansøgninger. Herefter finder Domstolen, at det ikke hører til dens kompetence at udtale sig om, hvor vidt disse afgørelser er i overensstemmelse med Konventionen. Til gengæld er Domstolen forpligtet til at vurdere om, hvor vidt de afgørelser, som er truffet af asylinstanserne i den fjerde asylsag kunne udsætte klagerne for en krænkelse af Konventionens artikel 3.

59. Ifølge klagerne har den risiko, som de hævder at løbe, ikke været undersøgt af de nationale instanser i lyset af de dokumenter, som de har fremlagt til støtte for deres fjerde asylansøgning.

60. I denne forbindelse konstaterer Domstolen, at den fjerde asylansøgning til støtte for hvilken klagerne har fremlagt de to tilsigelser fra 2012, som de havde modtaget, samt meddelelsen om at de var eftersøgt, som havde været bragt i en avis fra 2012 (jfr. ovenstående afsnit 31), er blevet afvist af de belgiske asylmyndigheder under henvisning til, at de af klagerne fremlagte dokumenter var dateret forud for den sidste fase af deres forrige asylansøgning i løbet af hvilken, de kunne have fremlagt disse dokumenter, samt at de derfor ikke henviste til nogen "nye omstændigheder" i medfør af udlændingelovens artikel 51 stk. 8. Domstolen fæster sig ved, at for at kunne gøre dette, har de belgiske myndigheder taget stilling til den dato, som er anført på de pågældende dokumenter, og ikke den dato, som klagerne hævder at være kommet i besiddelse af de ovennævnte dokumenter. Således var asylmyndighederne ikke overbevist af klagerens forklaring om, at de ikke havde haft kendskab til dokumenternes indhold forud for den dato, hvor de fremlagde dokumenterne for de belgiske myndigheder samt at de derfor ikke havde været muligt for dem at fremlægge dem på et tidligere tidspunkt.

61. Domstolen konstaterer, at konsekvensen af opfattelsen af, at disse dokumenter ikke udgjorde nogen "nye omstændigheder", var et afslag på at tage klagerens fjerde asylansøgning under behandling samt en *de facto* manglende undersøgelse af den af klagerne påståede risiko, som de måtte løbe i tilfælde af en udsendelse til Rusland i overensstemmelse med deres forklaring om en sådan risiko i forbindelse med denne ansøgning. Som ligeledes CCE [*Flygtningenævnet i Belgien – o.anm.*] har påpeget det, begrænsede OEs [*Udlændingekontoret i Belgien – o.anm.*] beføjelse sig til at fastslå, hvor vidt der forelå nye omstændigheder, som de gentagende asylansøgere havde henvist til, og Udlændingekontoret foretog under ingen omstændigheder en undersøgelse af substansen i disse omstændigheder (jfr. ovenstående afsnit 35).

62. Det følger heraf, at den fortolkning, som de belgiske asylmyndigheder har foretaget af begrebet "nye omstændigheder", i dette konkrete tilfælde har tilsidesat en vurdering af den risiko, som klagerne hævder at løbe i tilfælde af deres udsendelse til Den Russiske Føderation, eftersom hverken Udlændingekontoret eller Flygtningenævnet ikke engang som en biting har stillet sig selv dette spørgsmål. Højest Flygtningenævnet har i sin afgørelse af 10. december 2012 påpeget under henvisning til en afgørelse truffet af CGRA [*Generalkommissariatet for Flygtninge og Statsløse – 1. instans i asylsager i Belgien – o.anm.*] af 27. marts 2007, at klagerne ikke havde påvist en reel risiko for en krænkelse af Konventionens artikel 3 i tilfælde af deres tilbagevenden til hjemlandet (jfr. ovenstående afsnit 38).

63. Domstolen noterer, at dette standpunkt taget af de belgiske asylmyndigheder i dette konkrete tilfælde var i overensstemmelse med udlændingelovens artikel 51 stk. 8, således som dens ordlyd var på daværende tidspunkt og således, som den fortolkedes af de nationale domstole (jfr. ovenstående afsnit 41). Af disse grunde finder Domstolen, at den kendsgerning, at klagerens fjerde asylansøgning er blevet behandlet efter en procedure, der er omfattet af udlændingelovens artikel 51 stk. 8, kan ikke i sig selv gøre det muligt for Domstolen at træffe afgørelse om, at de nationale myndigheders behandling af sagen har været mangelfuld (*med fornødne ændringer, Sultani*, som nævnt ovenfor, § 65).

64. Imidlertid er Domstolen af den opfattelse, at det retsskridt, der i det konkrete tilfælde både fra Udlændingekontorets og Flygtningenævnets side har bestået af en afvisning af de nye bilag, som har været fremlagt af klagerne, og som har haft en grundlæggende betydning for deres ansøgning om beskyttelse, uden nogen forudgående vurdering af deres relevans, ægthed og bevisværdi, ikke kan anses for at udgøre en indgående og nøjagtig undersøgelse således, som det måtte forventes af nationale myndigheder, ligesom dette retsskridt ikke hidrører fra en effektiv beskyttelse mod enhver behandling, der strider imod Konventionens artikel 3.

65. Domstolen finder således, at tilstedeværelsen af en ny omstændighed har i dette konkrete tilfælde været behandlet på en for restriktiv måde af Udlændingekontoret. Udlændingekontoret har begrænset sig til at konstatere, at dokumenterne var daterede forud for den sidste fase i den forrige asylsag i løbet af hvilken klagerne kunne have fremlagt dem. For så vidt angår de dokumenter, som Domstolen kan tage i betragtning, konstaterer Domstolen, at det kan have været umuligt for klagerne at fremlægge de omtvistede dokumenter i forbindelse med en tidligere asylansøgning. Sådan som sagen foreligger for nuværende, ser Domstolen ingen konkrete omstændigheder, der vil kunne så tvivl om, at klagerne har været i god tro i denne henseende. Disse har i øvrigt sat alt i værk for at påvise over for asylmyndighederne, at de ikke havde været i stand til at fremlægge dokumenterne på et tidligere tidspunkt, navnlig ved at indgive en såkaldt AC-erklæring. Ved at forkaste klagerens argumentation på dette punkt har Udlændingekontoret pålagt klagerne en omvendt bevisbyrde. Endelig har Flygtningenævnet i sin afgørelse af 10. september 2012 begrænset sig til at godkende Udlændingekontorets restriktive stillingtagen.

66. Domstolen lægger vægt på den kendsgerning, at under hensyntagen til den vægt, som man bør tillægge Artikel 3, den absolutte karakter af denne bestemmelse samt den uoprettelige karakter af den skade, som kan tænkes at opstå i tilfælde af, at risikoen for dårlig behandling føres ud i livet, er de nationale myndigheder forpligtede til at forholde sig så stringent som muligt samt til at gennemføre en omhyggelig undersøgelse af de indvendinger i forhold til Artikel 3, uden hvilken en ankebehandling bliver mangelfuld (*M.S.S. mod Belgien og Grækenland* [Storkammer], nr. 30696/09, § 388, EMRK 2011). En sådan undersøgelse skal gøre det muligt at tilbagevise enhver tvivl, uanset hvor legitim denne end måtte være, for så vidt angår den grundløse karakter af en asylansøgning, og det uanset udstrækningen af de beføjelser, som den instans, der har til opgave at foretage kontrollen, måtte have (*Singh m.fl.*, som nævnt ovenfor, § 103).

67. Domstolen finder, at som følge af de nationale myndigheders manglende revurdering af den eventuelle risiko, som klagerne måtte løbe på baggrund af de dokumenter, som var blevet fremlagt til støtte for deres fjerde asylansøgning, rådede disse myndigheder ikke over tilstrækkelige oplysninger til at være sikre på, at i tilfælde af klagerens udsendelse til Rusland ville disse ikke løbe en konkret og reel risiko for at blive udsat for en behandling, der er omfattet af Konventionens artikel 3. Det følger heraf, at såfremt klagerne skulle udsendes til Rusland uden en undersøgelse af ovennævnte dokumenter, ville der blive tale om en krænkelse af artikel 3 (jfr. *med fornødne ændringer, Tarakhel mod Schweiz* [Storkammer], nr. 29217/12, §§ 121-122, EMRK 2014 (uddrag)).

III. OM DEN HÆVDEDE KRÆNKELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 13 SAMMENHOLDT MED ARTIKEL 3

68. Set i lyset af Konventionens artikel 13 sammenholdt med artikel 3 synes klagerne ikke at have haft adgang til en fyldestgørende ankemulighed med henblik på at rejse indvendinger imod en krænkelse af artikel 3 under hensyntagen til den omstændighed, at asylmyndighederne havde afslået at revurdere en eventuel risiko i tilfælde af en udsendelse til deres hjemland set i lyset af de nye dokumenter, som de havde fremlagt, og dette af rent formelle grunde.

69. Regeringen finder, at klagerens indvending er ubegrundet.

70. Under henvisning til det ræsonnement, som har foranlediget Domstolen til at konkludere, at der er tale om en krænkelse af Konventionens artikel 3, finder Domstolen ikke nogen anledning til at vurdere, at der er behov for en særskilt undersøgelse af de samme omstændigheder i medfør af Konventionens artikel 13.

IV. OM ANVENDELSEN AF ARTIKEL 39 I DOMSTOLENS REGLEMENT

71. Domstolen minder om, at i overensstemmelse af Konventionens artikel 44 stk. 2 bliver nærværende dom endelig: a) når parterne erklærer, at de ikke ønsker, at sagen bliver henvist til Storkammeret; eller b) tre måneder efter dommens dato, såfremt der er ikke er anmodet om en henvisning af sagen til Storkammeret; eller c) når Storkammerets udvalg afviser anmodningen om henvisning i henhold til artikel 43.

72. Domstolen finder, at de forholdsregler, som den har fremlagt for Regeringen i medfør af artikel 39 i dens reglement (jfr. afsnit 36, som nævnt ovenfor) skal forblive ved magt, indtil nærværende dom er blevet endelig, eller indtil Domstolen træffer en anden afgørelse i så henseende.

V. OM ANVENDELSEN AF KONVENTIONENS ARTIKEL 41

73. I medfør af Konventionens artikel 41,

”Hvis Domstolen finder, at der er sket en krænkelse af Konventionen eller de dertil knyttede protokoller, og hvis vedkommende høje kontraherende parts interne ret kun tillader delvis skadesløsholdelse, skal Domstolen om nødvendigt tilkende den forurettede part passende erstatning.”

A. Skade

1. Økonomisk skade

74. For så vidt angår den økonomisk skade, gør hver af klagerne krav på 40 euro (€) pr. dag, som de har været frihedsberøvet, samt 80 € pr. dag siden deres løsladelse efter anvendelsen af artikel 39 i Domstolens reglement. Dette beløb er udregnet på baggrund af den løn, som de kunne have fået udbetalt i løbet af denne periode, såfremt de belgiske myndigheder ikke havde forhindret dem deri. De gør krav på et samlet beløb på 5.280 €, for så vidt angår den første klager, og 7.000 € for så vidt angår den anden klager, alt sammen for tilbageholdelsesperioden, samt et samlet beløb på 20.000 € for perioden efter deres løsladelse og indtil dagen for fremlæggelsen af deres bemærkninger.

75. Regeringen nedlægger påstand om, at dette krav afvises.

76. Domstolen finder ikke nogen årsagssammenhæng mellem den konstaterede krænkelse og den påberåbte økonomiske skade, hvorfor dette krav afvises.

2. Ikke-økonomisk skade

77. For så vidt angår den ikke-økonomiske skade, gør hver af klagerne krav på 50.000 € for den svie og smerte, som de måtte have været udsat for.

78. Regeringen finder, at klagerne ikke har gjort gældende, at den hjemlige lovgivning ikke ville være i stand til at fjerne følgerne af de påberåbte krænkelse, og at en konstatering af, at der er tale om en krænkelse i hvert fald vil udgøre en tilstrækkelig forholdsregel til at råde bod på enhver opstået skade.

79. Domstolen finder under hensyntagen til sagens konkrete omstændigheder, at konstateringen af en krænkelse af Konventionens artikel 3 udgør i sig selv en tilstrækkelig rimelig bod for enhver ikke-økonomisk skade, som klagerne måtte være blevet påført (jfr., i samme forstand, *Tarakhel*, som nævnt ovenfor, § 137).

B. Sagens omkostninger

80. Klagerne gør ligeledes krav på 350 € til dækning af sagens omkostninger ved Domstolen, såfremt deres advokat ville være nødsaget til at rejse til Strasbourg for at varetage forsvaret af sine klienter.

81. Regeringen gør gældende, at klagerens advokat ikke har været nødsaget til at rejse til Strasbourg, hvorfor de ikke er berettigede til at få tilkendt noget beløb til dækning af sagens omkostninger.

82. Domstolen konstaterer, at der ikke har været tale om nogen rejse til Strasbourg inden for rammerne af sagens behandling ved Domstolen. I øvrigt har klagerne ikke fremsat noget krav om refusion af øvrige udgifter, som de måtte have båret. Af disse grunde finder Domstolen ingen anledning til at tildele dem noget beløb til dækning af sagens omkostninger.

THI KENDES FOR RET

DOMSTOLEN

1. *erklærer* enstemmigt, at klagen er berettiget;
2. *udtaler* med seks stemmer mod én, at der ville have været tale om en krænkelse af Konventionens artikel 3, dersom klagerne skulle udsendes til Rusland uden at de belgiske myndigheder på forhånd havde revurderet den risiko, som klagerne måtte have løbet set i lyset af de dokumenter, som var blevet fremlagt til støtte for deres fjerde asylansøgning;
3. *udtaler* enstemmigt, at den ikke finder anledning til særskilt at undersøge klagen af en overtrædelse af Konventionens artikel 13 sammenholdt med artikel 3;
4. *beslutter* enstemmigt, at den midlertidige forholdsregel fremsat af Domstolen i medfør af artikel 39 i dens reglement skal forblive ved magt, indtil nærværende dom er blevet endelig, eller indtil Domstolen træffer en anden afgørelse i så henseende;
5. *udtaler* med seks stemmer mod én, at konstateringen af en krænkelse udgør i sig selv en tilstrækkelig rimelig bod for den ikke-økonomisk skade, som klagerne er blevet påført;
6. *forkaster* med seks stemmer mod én kravet om en rimelig bod, for så vidt sagens resterende del.

Udfærdiget på fransk og efterfølgende skriftligt fremsendt den 19. januar 2016 i medfør af artikel 77 stk. 2 og 3 i Domstolens reglement.

Stanley Naismith

Isil Karakas

Justitssekretær

Præsident

Nærværende dom er vedhæftet i overensstemmelse med Konventionens artikel 45 stk. 2 og Reglementets artikel 74 stk. 2, dommer Sajos mindretalsudtalelse.

A.I.K.

S.H.N.

Oversat fra fransk af statsaut. oversætter og tolk nr. 666, den 09.02.2017